

РЕШЕНИЕ

№ 4066

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **11909** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба на Комисия за енергийно и водно регулиране срещу писмо № 02.50-121/12.11.2021г ,в което е обективизиран отказ на Ръководителя на УО на ОП „Добро управление“ за верификация в размер на 1149.93лв , по подадено от КЕВР искане за междинно плащане № 3 от 09.11.2020г.

В жалбата се твърди, че отказа е незаконосъобразен и неправилен и постановен при превратно тълкуване на нормата на чл.28 ал.6 от ПМС № 189/28.07.2016 . Същият бил постановен в противоречие с действащите материално правни норми и несъответен на целта на закона. Конкретизира, че часовата ставка по трудовия договор за допълнителен труд е определена на база на определената основна месечна работна заплата при осем часов работен ден по основния трудов договор на участниците в проекта,а основната работна заплата по основния трудов договор на служителите в КЕВР е определена като месечна такава, поради което тя не зависи като размер от броя на работните дни в календарния месец. Предвид това и тъй като и самата часова ставка по договорите за допълнителен труд е уговорена изрично като размер, тя не следва да се променя в зависимост от броя на работните дни в календарния месец. Иска се от съда да отмени постановения отказ на УО на ОПДУ и присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателя чрез проц.представител-юриск.М. поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Подробни доводи е изложила в писмени бележки от 23.03.2022г . Претендира юрисконсулско възнаграждение.

Ответника не е представява в съд. заседание и взема становище по същество на спора. Спор по фактите в настоящия процес не е налице, а въпроса на който следва да отговори съда е правен и се свежда до законосъобразността на извършената корекция на верифицирани разходи по искане за междинно № 3 от 09.11.2020 г. по проект с наименование: „ Развитие на аналитичния капацитет на Комисията за енергийно и водно регулиране“ по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ с рег. № В.-2.012-0001-С02 от 26.03.2019 г. с бенефициент Комисията за енергийно и водно регулиране, финансиран по Оперативна програма „Добро управление ”.

За да откаже верификация на сумата 1149.93лв , по подадено от КЕВР искане за междинно плащане № 3 от 09.11.2020г, УО по ОП „Добро управление“ е съобrazil следното :

При изпълнението на проекти по Оперативна програма „Добро управление“ е необходимо да бъдат взети предвид изискванията на Постановление № 189 на МС от 28.07.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 - 2020 г. (Постановлението), в конкретния случай: Глава трета “Детайлни правила за допустимост”, раздел I. „Оперативна програма „Добро управление”. Според чл. 28, ал. 6 от посоченото Постановление, размерът на часовите ставки на възнаграждения на служителите на бенефициенти за дейности по изпълнение на проекти по ОПДУ е допустим до размера на основното им възнаграждение на часова база за съответния месец, което лицата получават по основните си правоотношения. Съгласно тази разпоредба, в договорите за допълнителен труд, сключени във връзка с изпълнението на проекта следва да бъде посочена единствено стойност на месечна работна заплата. Уговарянето на часова работна заплата (часова ставка) в договорите за допълнителен труд е в противоречие с нормата на чл. 28, ал. 6 от Постановлението, тъй като стойността на часовата работна заплата, при изчисляване на разходите за възстановяване по проекта пред УО на ОПДУ следва да се променя всеки календарен месец, в зависимост от броя работни дни в съответния месец. Посочено е ,че служителите на администрацията на КЕВР не попадат в изключенията визирани в чл.28 ал. 3 и 4, както и чл. 9 и чл. 27 от Постановление № 189 на МС от 28.07.2016 г. Във връзка с изложеното не се верифицират следните разходи:

1. Разходи в размер на 1 095,17 лева, представляващи разходи за възнаграждения, отчетени с РОД „Ведомост № 1 от 11.06.2020 г.”, отчетен в бюджетни редове III.5.1 „Персонал на КЕВР“ (дейност 1), III.5.2 „Персонал на КЕВР" (дейност 2) и III.5.3 „Персонал на КЕВР“ (дейност 3), не се верифицират на основание чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕСИФ, тъй като са недопустими по аргумент на чл. 57, ат. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ. а именно разходите не са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство - не е спазена разпоредбата на чл. 28. ат. 6 от Постановление № 189 на МС от 28.07.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 - 2020 г.;
2. Разходи в размер на 54,76 лева. отчетени с РОД „Друг № 1 от 05.02.2020 г." по бюджетен ред IV.6.1 „Разходи за организация и управление и разходи за информация и комуникация“, представляващи непреки разходи на бенефициента, не се верифицират на основание чл. 64, ал. 3 от ЗУСЕСИФ. тъй като са недопустими поради

превишение на максималния допустим размер на единната ставка, изчислен като процент върху допустимите преки разходи, по аргумент на чл. 57, ал. 1, т. 2 във връзка с чл. 55, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ и т. 4.14 от Условието за изпълнение на проекти, финансирани по Оперативна програма „Добро управление“ по процедура В.-2.012.

Предвид така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срок, от лице с правен интерес, поради което е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представените по делото доказателства – Директор на дирекция „Добро управление“ и ръководител на Управляващия орган на Оперативна програма „Добро управление“.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 ЗУСЕСИФ. Съгласно цитираните разпоредби междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Съгласно чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Общите условия за допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕСИФ. Конкретно изброените условия за допустимост са посочени в чл. 57, ал. 1 ЗУСЕСИФ общо за всички оперативни програми.

Съгласно чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ разходите се считат за допустими, ако са извършени законосъобразно, съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. Цитираната предпоставка следва да е налице в съвкупност с останалите изисквания на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ. В тежест на административния орган е да докаже, че разходите са в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, а именно, че не са извършени, съгласно приложимото право на ЕС и българското законодателство.

В чл. 10 от ПМС 189/2016 г. е определено кои са допустимите разходи за членовете на екипите по проектите и как се възлагат, а детайлните правила за допустимост на разходите са уредени в глава трета от ПМС 189/2016 г. и конкретно по Оперативна програма „Добро управление“ в чл. 27-29. Разпоредбата на чл. 28, ал. 6 от ПМС 189/2016 г. сочи, че размерът на часовата ставка на възнагражденията на служителите на бенефициентите/партньорите за дейности по изпълнение на проекти/бюджетни линии по ОПДУ извън случаите по ал. 3 и 4, чл. 9 и 27 е допустим до размера на основното им възнаграждение на часова база за съответния месец, което лицето получава по основното си правоотношение.

Съгласно чл. 59 ал. 1 от ЗУСЕСИФ доколкото със закон не е предвидено друго за програма по чл. 3, ал. 2, конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период се определят с нормативен акт на Министерския съвет. Националните правила за допустимост на разходите са заложили в чл. 57 ЗУСЕСИФ общо за всички програми. ПМС № 189 от 28.04.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от ЕСИФ за програмен период 2014 - 2020. определя общите национални правила за допустимост на разходите по програмите чрез конкретизиране

на условията за допустимост и/или недопустимост на определена категория разходи. Постановлението е прието на основание чл.59 ал.1 от ЗУСЕСИФ и отменя ПМС № 119/2014 г. за приемане на национални правила за допустимост на разходите по ОП, съфинансирани от ЕФРР, ЕСФ, КФ на ЕС и от ЕФМДР за финансовата рамка 2014 - 2020 г.

Определянето на един разход като недопустим изисква точно установяване на приложимата правна норма, защото само така може да се установи действителната цел на органа и да се извърши проверка тя законосъобразно ли е постигната.

За да откаже верифицирането на разхода по проекта УО се е позовал на нормите на чл. 64, ал. 3 във връзка с чл. 62, ал. 1-3, чл. 57, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУСЕСИФ и на чл.28 ал.6 от ПМС № 189/2016г.

Допустимостта на разходите се определя от извършването им законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. Съгласно чл. 62, ал. 2 ЗУСЕСИФ, чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо (чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ).

Спорът между страните е относно размера на възнаграждението, което се следва на експертите, като според жалбоподателя, то следва да се определи съгласно чл. 66. ал. 1. т. 7 от Кодекса на труда с трудовия договор, независимо от това дали той се явява основен или такъв за допълнителен труд. В изпълнение на тази разпоредба в договорите за допълнителен труд на служителите, участващи в проекта, било договорено основното трудово възнаграждение за изпълнение на дейностите по проекта, включително и размерът на трудовото възнаграждение за един работен час (часова ставка). Часовата ставка по трудовия договор за допълнителен труд е определена на база на определената основна месечна работна заплата при осем часов работен ден по основния трудов договор на участниците в проекта. Основната работна заплата по основния трудов договор на служителите в КЕВР е определена като месечна такава, поради което тя не зависи като размер от броя на работните дни в календарния месец. Предвид това и тъй като и самата часова ставка по договорите за допълнителен труд е уговорена изрично като размер, тя не следва да се променя в зависимост от броя на работните дни в календарния месец. В тази връзка изменението на размера на часовата ставка може да бъде извършено само при спазване на разпоредбите на чл. 118 и чл. 119 от Кодекса на труда.

Според настоящата инстанция така определения размер на възнаграждението ,което служителите с които е сключен допълнителен договор във връзка с изпълнение на дейности по проект с наименование .. Развитие на аналитичния капацитет на Комисията за енергийно и водно регулиране“ по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ с рег. № В.-2.012-0001-С02 от 26.03.2019 г. с бенефициент Комисията за енергийно и водно регулиране, финансиран по Оперативна програма „Добро управление " е неправилен.

В случая, приложимата норма е пределно ясна и не се нуждае от тълкуване – при формиране възнаграждението на експертите участва единствено и само размера на основното възнаграждение респективно не би могла да бъде обект на разширително тълкуване, каквото е допуснал оспорващия и като резултат е получил отказ за верификация на разходи по проекта.. Съгласно Наредбата за структурата и

организацията на работната заплата, основната работна заплата е възнаграждение за изпълнението на определените трудови задачи, задължения и отговорности, присъщи за съответното работно място или длъжност, в съответствие с приетите стандарти за количество и качество на труда и времетраенето на извършваната работа. Тя се определя от трудовия договор или в споразумението по чл. 107 КТ, според прилаганата система на заплащане на труда.

В случая бенефициентът не е изчислил часовата ставка за всеки служител, в зависимост от броя на работните дни за всеки календарен месец, а е определил постоянна часова ставка за всеки служител за календарните месеци, отчетени в искането за плащане (часовите ставки са увеличени, в случай че е налице увеличение на възнаграждението по основното им правоотношение). Констатацията се отнася за месеците март, юни, юли и август 2020 г. за дейности 1.2 и 3 - определените часови ставки в трудовите договори, сключени със служителите, които участват в изпълнението на проекта превишават допустимите им часови ставки, изчислени на база брой работни дни в изброените месеци. За месеците април, май и септември 2020 г. не е налице превишение на часовите ставки на служителите, определени в договорите за допълнителен труд, сключени във връзка с изпълнението на проекта, спрямо часовите ставки, изчислени на база брой работни дни за посочените месеци.

Действително не е спазена разпоредбата на чл. 28, ал. 6 от Постановление № 189 на МС от 28.07.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 - 2020 г и като е достигнал до същите правни изводи, УО е постановил едно съответстващо на закона решение, обективизирано в оспореното в настоящото съдебно производство писмо за отказ от верификация на разходи, поради което и същото не страда от твърдяните от жалбоподателя пороци. Жалбата на КЕВР срещу писмо № 02.50-121/12.11.2021г , в което е обективизиран отказ на Ръководителя на УО на ОП „Добро управление“ за верификация в размер на 1149.93лв , по подадено от КЕВР искане за междинно плащане № 3 от 09.11.2020г следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана. Разноски от ответника не са претендирани , поради което такива не се дължат.

Водим от горното ,съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на КЕВР срещу писмо № 02.50-121/12.11.2021г ,в което е обективизиран отказ на Ръководителя на УО на ОП „Добро управление“ за верификация в размер на 1149.93лв , по подадено от КЕВР искане за междинно плащане № 3 от 09.11.2020г като неоснователна и недоказана.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: